

ανεργία, άνεργοι και χρόνος εργασίας

Η μόνη μας δυνατότητα
να σταθούμε όρθιοι τώρα
είναι να σκεφτούμε και να δράσουμε αλλιώς!...

Η ανεργία είναι μια κατάσταση που βιώνεται ατομικά. Μπορεί οι επίσημες στατιστικές να κατασκευάζουν ποσοστά ανεργίας τόσο ή τόσο τοις εκατό, αλλά ο άνεργος είναι 100% τέτοιος. Και όσους ζουν απ' τον μισθό, η ανεργία μπορεί να τους οδηγή στην άκρη του γκρεμού. Ειδικά εάν είναι μακρόχρονη - όπως συμβαίνει όλο και περισσότερο στις μέρες μας. Θυμός που συνήθως ξεσπάσει στους πιο κοντινούς, απελπισία, ένα προσωπικό αίσθημα ανικανότητας ή και αυτοενοχοποίησης, είναι τα πιο συνηθισμένα αισθήματα. Που εντείνονται απ' τις δυσκολίες στην υλική πλευρά της καθημερινής ζωής. Νοίκι, λογαριασμοί, super market... Κι αν απ' τον μισθό που δεν υπάρχει εξαρτώνται και άλλοι (παιδιά, ηλικιωμένοι) η κατάσταση γίνεται ακόμα πιο ζοφερή.

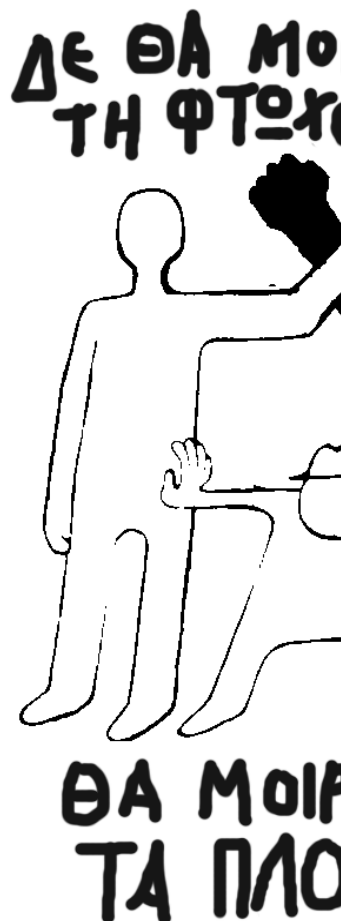
Η εξατομίκευση των συναισθημάτων και των αντιδράσεων που προκαλεί η ανεργία, και η αίσθηση ότι η ανεργία είναι μια κατάσταση διαχωρισμένη απ' την εργασία ή και αντίθετη μ' αυτήν, δεν είναι πάντως ο μοναδικός τρόπος για να καταλάβει κανείς τι συμβαίνει μέσα (και πίσω) απ' την ανεργία του. Ας δούμε πιο προσεκτικά γιατί.

Πρώτα πρώτα ας ονομάσουμε την ανεργία “καθόλου εργασία”. “Εργασία μηδέν”. Η “καθόλου εργασία”, η “εργασία μηδέν”, βρίσκεται στην άκρη ενός φάσματος, που έχει και τις εξής καταστάσεις: “λίγη δουλειά”, “λίγο περισσότερη δουλειά”, “μερική απασχόληση”, “σκόρπια μεροκάματα”, “μαύρη εργασία”, “κανονικό ωράριο”... Στην άλλη άκρη του φάσματος αυτού βρίσκεται το “εξαντλητική εργασία, 50, ή 60 ή και 70 ώρες την εβδομάδα”.

Αν λοιπόν, προς στιγμήν, ξεχάσει ο καθένας μας την προσωπική κατάστασή του σε σχέση με την δουλειά, και σηκωθεί στον αέρα πάνω απ’ την πόλη, κοιτώντας προς τα κάτω, θα δει αυτό: άντρες και γυναίκες που δεν έχουν καθόλου δουλειά αν και θα ήθελαν, άντρες και γυναίκες που δουλεύουν λίγο ή και ελάχιστα αν και αυτά που πληρώνονται έτσι δεν τους φτάνουν για να ζουν με αξιοπρέπεια, άντρες και γυναίκες που αναγκάζονται όλο και περισσότερο να δουλεύουν χωρίς ένσημα, άντρες και γυναίκες που δουλεύουν “κανονικά” (8ωρο/40ωρο), και τέλος άντρες και γυναίκες που εξοντώνονται, δουλεύοντας όσο αντέχουν (σε μία ή σε περισσότερες δουλειές), για να τα βγάλουν πέρα.

Αν, τώρα, καθώς κοιτάμε “στο ταψί” όλη αυτήν την κατάσταση σκεφτούμε με καθαρό μυαλό τι είναι αυτό που βλέπουμε, τότε η απάντηση είναι η εξής. Αν και όλες αυτές οι εκατοντάδες χιλιάδες των αντρών και γυναικών θα ήθελαν να έχουν ένα λογικό ωράριο (και έναν αξιοπρεπή μισθό) κάποιο “μυστηριώδες χέρι” φροντίζει έτσι ώστε η συντριπτική πλειοψηφία τους να μπαίνει σε καταστάσεις εξαιρετικά μειονεκτικές, σε καταστάσεις πειστικές. Σε καταστάσεις, για να το πούμε με το όνομά του, ΥΠΟΤΙΜΗΤΙΚΕΣ. Σε καταστάσεις που η εργασία τους υποτιμάται, και μαζί μ’ αυτήν η ίδια τους η ζωή. Μια ΑΚΡΑΙΑ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ της εργασίας και της ζωής είναι η ανεργία. Η “καθόλου εργασία”. Η “εργασία μηδέν”. Η άλλη ΑΚΡΑΙΑ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ της εργασίας και της ζωής είναι η εξοντωτική εργασία. Η “δουλειά συνέχεια”. Το “δούλευε όσο αντέχεις”. Ενδιάμεσα υπάρχουν κι άλλοι σταθμοί υποτίμησης... Και πολλές εκατοντάδες χιλιάδες αντρών και γυναικών αναγκάζονται να κινούνται ανάμεσα σε διάφορους σταθμούς υποτίμησης. Απ’ την “καθόλου εργασία” στη “λίγη εργασία”, απ’ την “λίγη εργασία” στη “μαύρη εργασία”, απ’ την “μαύρη εργασία” ξανά στην “καθόλου εργασία”.... Ξαφνικά (νοιώθοντας “τυχεροί”) μπορεί να εκτοξευτούν στην άλλη άκρη, στην κατάσταση “δουλειά όσο αντέχεις”... Ύστερα πάλι στην “καθόλου”... Και πάει έτσι.

Εκτός απ’ την περίπτωση “κανονικό ωράριο / κανονικός μισθός / ένσημα και λοιπές παροχές” (που γίνεται όλο και σπανιότερη, σχεδόν ανύπαρκτη στον ιδιωτικό τομέα), όλες οι άλλες καταστάσεις έχουν ένα βασικό κοινό. **Αποτελούν μορφές που το αφεντικό, οποιοδήποτε αφεντικό (δηλαδή ΚΑΘΕ αφεντικό) κερδίζει όσα περισσότερα μπορεί.** Απ’ την μύγα ξύγκι. Ακόμα και η “καθόλου εργασία”, όπου δεν υπάρχει συγκεκριμένος εργοδότης, είναι μια κατάσταση όπου ΚΑΘΕ αφεντικό κερδίζει! Γιατί; Επειδή είναι η αφετηριακή κατάσταση απ’ την οποία ο καθένας (μιας και είναι μόνος του, στα ζόρια και στην απελπισία) ζητάει, παρακαλάει να δουλέψει υπό οποιοσδήποτε όρους. Που (καθόλου περίεργο) είναι πολύ κακοί. Άρα λοιπόν η “εργασία μηδέν” είναι η “βάση”, απ’ την οποία κάθε αφεντικό κερδίζει κατ’ αρχήν έμμεσα· και

κερδίζει άμεσα όταν ο άνεργος / η άνεργη βρεθεί σε μια απ' τις υπόλοιπες καταστάσεις.

Τι συμβαίνει εδώ λοιπόν; Αυτό το “μυστηριώδες χέρι” μοιράζει τον γενικά και κοινωνικά διαθέσιμο χρόνο εργασίας (δηλαδή τα εκατοντάδες εκατομμύρια των ωρών που το σύνολο των μισθωτών μπορούν να δουλέψουν) με τέτοιο τρόπο ώστε να εντείνει την υποτίμησή μας! Αυτό το “μυστηριώδες χέρι” ΕΧΕΙ ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ του να μοιράζει τον χρόνο εργασίας (και τις αμοιβές φυσικά). Και το κάνει με τέτοιον τρόπο ώστε να στριμωχνόμαστε όλο και περισσότερο, να δουλεύουμε με σκυμένο κεφάλι, να δουλεύουμε όσο πιο φτηνά γίνεται. Αν χρειάζεται μια απόδειξη πως έτσι ακριβώς συμβαίνουν τα πράγματα, υπάρχει. Στον “δημόσιο τομέα”, όπου το “μυστηριώδες χέρι” μπορεί κανείς να το φανταστεί εύκολα σαν “κράτος εργοδότη”, συμβαίνουν τώρα που μιλάμε και τα δύο. Απ' την μια μεριά απολύσεις (άρα μερικές χιλιάδες μισθωτοί ρίχνονται στην κατάσταση “καθόλου δουλειά”) και απ' την άλλη αύξηση του ωραρίου (άλλες χιλιάδες θα δουλεύουν περισσότερο). Αλλά δεν είναι εξαίρεση. Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει εδώ και πολλά χρόνια, και τώρα όλο και πιο άγρια, και στον ιδιωτικό τομέα.

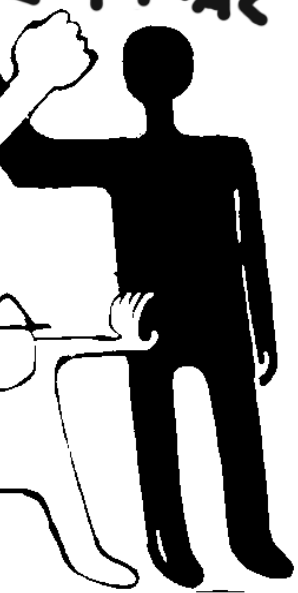
Τελικά το “μυστηριώδες χέρι” έχει όνομα. Λέγεται **καπιταλισμός**.

Δεν θα κάνουμε όμως μαθήματα επανάστασης!!! Λέμε κάτι αρκετά απλό. Εάν το σύνολο των αφεντικών έχει καταφέρει να αποκτήσει το μονοπώλιο της μοιρασιάς του χρόνου εργασίας, έτσι ώστε να μας κάνει όλους φτηνότερους στις δουλειές και στη ζωή, τι πρέπει να κάνουμε εμείς; Ένα πράγμα μόνο είναι το λογικό. **Να ξαναπάρουμε αυτήν την ίδια μοιρασιά του γενικού, κοινωνικά διαθέσιμου χρόνου εργασίας στα χέρια μας! Να επιβάλλουμε την δίκαιη κατανομή του χρόνου εργασίας, έτσι ώστε να μην υπάρχει η κατάσταση “καθόλου δουλειά” για όσους / όσες ζουν απ' τον μισθό· να μην υπάρχει ούτε η κατάσταση “δουλειά μέχρι τελικής πτώσης”. Και καμία απ' τις ενδιάμεσες υποτιμητικές καταστάσεις.**

Λογικό ακούγεται αυτό.... Αλλά ποιοί είμαστε “εμείς”; Εδώ είναι τα δύσκολα! Γιατί όσο ο καθένας και η καθεμιά, είτε δουλεύει, είτε μισοδουλεύει, είτε είναι άνεργος, είτε του βγαίνει η ψυχή στη δουλειά κάθε μέρα, θεωρεί πως “καλύτερα μόνος μου παρά να μπλέξω σε ιστορίες”, αυτό το “εμείς” δεν υπάρχει! Κι αφού δεν υπάρχει αυτό, δεν υπάρχει και τίποτα άλλο: τα αφεντικά δεν έχουν καμία προκατάληψη να δρουν μαζί όταν χρειάζεται, οπότε το “μυστηριώδες χέρι” τους, όχι μόνο θα συνεχίσει να μας τσακίζει, αλλά θα το κάνει όλο και πιο βίαια.

Το “εμείς” είναι λοιπόν η συλλογικότητά μας, είναι η διάθεση και η απόφασή μας (μεγάλοι άνθρωποι είμαστε!!!) να ενωθούμε και να δράσουμε από κοινού με έναν κοινό στόχο. Να ξαναπάρουμε, σαν εργάτες και εργάτριες, στα χέρια μας την γενική κατανομή του κοινωνικά διαθέσιμου χρόνου εργασίας. Και πως θα μπορούσε αυτός ο στόχος να γίνει συγκεκριμένος; **Με την απαίτηση για μείωση του γενικού, “βασι-**

**ΠΡΑΞΟΥΜΕ
ΓΙΑ ΜΑΣ**

**ΠΡΑΞΟΥΜΕ
ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ!**

κού” χρόνου εργασίας, για όλες και όλους, σε όλες τις δουλειές. Από τις 40 ώρες την εβδομάδα (που είναι το τυπικό που ισχύει σήμερα) στις 30 ώρες. Φυσικά, όχι με μείωση αλλά με αύξηση του βασικού μισθού, στα 900 ευρώ καθαρά.

Θα πει κάποιος “αυτά είναι όνειρα”. Θα πει ένας άλλος “αυτά δεν γίνονται”. Ναι, “από μόνα τους” δεν γίνονται. Γι’ αυτό βρισκόμαστε άλλωστε στην κατάσταση που ξέρουμε. Γι’ αυτό τα αφεντικά πήραν τη δύναμη και το θράσος που έχουν σήμερα. Επειδή πολλοί και πολλές είπαν στο πρόσφατο παρελθόν “αυτά δεν γίνονται”. Οπότε έγιναν τ’ αντίθετα!!!

Η μόνη δύναμη των κυβερνήσεων, των προηγούμενων, της τωρινής και των επόμενων, και, κυρίως η δύναμη εκείνων που βρίσκονται πίσω τους (δηλαδή των εργοδοτών) είναι η δικιά μας αδυναμία!

Ας πάρει ο καθένας τις αποφάσεις του - συνέπειες θα υπάρχουν είτε έτσι είτε αλλιώς. Είτε μένουμε στην εξατομίκευσή μας και στα “προσωπικά μας συμφέροντα”, οπότε θα κοιτάμε στραβά ο ένας τον άλλο και θα βρεθούμε να σκοτωνόμαστε για τα ψίκουλα... Είτε συνειδητοποιούμε πόσο μεγάλο ρόλο έχει παίξει η δικιά μας αδυναμία για να φτάσουν τα πράγματα ως εδώ, οπότε φτιάχνουμε απ’ την αρχή την χαμένη εμπιστοσύνη, με καθαρό μυαλό και κοινούς προσανατολισμούς. **Προσανατολισμούς εργατικούς!!!**

Η συνέλευση του πλάνου 30/900

είναι μια εβδομαδιαία συνάντηση εργατών (είτε δουλεύουν είτε όχι)
με στόχο σε πρώτη φάση

την όσο το δυνατόν πλατύτερη συνειδητοποίηση και προπαγάνδισή της σημασίας που έχει να οργανωθούμε και να δράσουμε με τις δικές μας δυνάμεις με στόχους καθαρά εργατικούς. Όπως είναι η μείωση του βασικού εβδομαδιαίου ωραρίου στις 30 ώρες, με ταυτόχρονη αύξηση του βασικού μισθού στα 900 ευρώ καθαρά.

Συναντιόμαστε
κάθε Δευτέρα
στις 8.30 το βράδυ
σε μια αίθουσα
του Πολυτεχνείου
(κτ. Γκίνη - είσοδος από
Στουρνάρα).

Περισσότερα μπορεί κανείς να βρει
στο site
www.plano30900.gr

